

מ"ת 63280/07/20 - מדינת ישראל נגד סמיר מרעי

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 63280-07-20 מדינת ישראל נ' מרעי(עציר)
תיק חיצוני: 342806/2020

בפני כבוד השופט שלמה מיכאל ארדמן
מבקשת מדינת ישראל
נגד
משיב סמיר מרעי (עציר)

החלטה

בפני שאלת קיומן של ראיות לכאורה, במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים של המשיב.

א. רקע עובדתי:

1. עניינו של תיק זה, כתב אישום שהוגש כנגד המשיב ב- 3 אישומים של גניבת אופניים בניגוד לקבוע בסעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. המשיב מסכים לקיומן של ראיות לכאורה בהתייחס לאישום השלישי שענינו גניבת אופניים בתאריך 12.7.20, לגביו נמצאה טביעת אצבע של המשיב, וכן נתפסו אצלו מפתחות האופניים, והאופניים נמצאו בסמוך לביתו. לעומת זאת, אין המשיב מסכים לקיומן של ראיות לכאורה בהתייחס לאישומים הראשון והשני, שענינם מקרי גניבת אופניים בתאריכים 28.6.20 ו- 7.7.20.
3. המחלוקת בין הצדדים מתייחסת לחוות דעת דיגטלית, בה נערכה השוואה בין בגדים שנתפסו בחיפוש בביתו של המשיב, לצילומי מצלמות אבטחה שתיעדו את מקרי הגניבה. בחוות דעת אלה, צוינו חלק מפרטי הלבוש (חולצה ונעליים) ככאלה שקיימת תמיכה בינונית לכך, שפרטים אלה הם אותם פרטי לבוש בהם ניתן לצפות שמבצע הגניבות בצילומי מצלמות האבטחה לובש. בהקשר זה יצוין כי "תמיכה בינונית" מוגדרת בחוות הדעת בהתייחס לפרטי לבוש כך: "בבדיקת המוצגים נמצאה התאמה במאפיינים סוגיים".

ב. טענות הצדדים:

4. הסנגורית המלומדת של המשיב טענה בפני, כי אין בנמצא פסיקה שהשתמשה לצורך זיהוי בחוות דעת דיגיטלית המשווה פריטים אקראיים של לבוש. היא הפנתה את בית המשפט לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בת.פ. (ב"ש) 18289-04-17 **מדינת ישראל נ' יוסף ח'ורי** [ניתן ביום 16.9.2018], שם קבע בית המשפט (כב' סגן הנשיאה אליהו ביתן), כי השוואת פרטי לבוש אקראיים כשלעצמם, בלא נתוני רקע אחרים תומכים, אינה מספיקה לצורך זיהוי, וכי גם אין חוות דעת בעניין זה מצריכה ידיעות מקצועיות, ועל כן אין משקל לחוות דעת בעניין זה. המשיב הוסיף וטען, כי בכל מקרה, הדברים נכונים מקל וחומר בענייננו, בו חוות הדעת לא קבעה כי מדובר ברמת השוואה גבוהה אלא ברמה בינונית בלבד.

5. ב"כ המבקשת, לעומת זאת, טען כי אין לנתק את האישומים זה מזה. לטענתו, נוכח הסתלקות הגנב בכל אחד מן המקרים כשהוא רכוב על האופניים שרכב עליהם, מדובר בהוכחת שיטת ביצוע. לטענת המבקשת, די בכך ובעובדה שמדובר ביותר מפריט אחד שזוהה ברמה בינונית בחוות הדעת הדיגיטלית, בסרטונים המגלים קווי פעולה דומים, ובכך שלאחד מהאירועים קושר המשיב באופן וודאי, כדי לעמוד במבחן הראיות לכאורה לגבי כל האישומים, כאשר לגבי שאלת המשקל, עליה להבחן במשפט העיקרי ולא בשלב זה.

ג. דין והכרעה:

6. הכלל הבסיסי לעניין ראיות לכאורה בבקשה למעצר עד תום ההליכים, הינו המבחן: אם נאמין לראיות התביעה, האם יש בהן כדי לחייב את המסקנה שהמשיב ביצע את המיוחס לו וקיים סיכוי סביר להרשעה (ראה: בש"פ 215/19 **רפיק סלאימה נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 22.1.2019]). לעניין זיהוי מבצע העבירה, על בית המשפט גם בשלב המעצר להעריך את עצמת הראיות מבחינת אמינות המזהה ומהימנות הזיהוי (ראה: בש"פ 4253/13 **סוסן נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 27.6.2013]). כאשר הזיהוי אינו ברור, על בית המשפט לקבוע העדר קיומן של ראיות לכאורה (ראה: בש"פ 5294/11 **שלשולי נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 24.7.2011]).

7. לגבי שאלת השוואת פריטי לבוש, באמצעות חוות דעת דיגיטלית, אכן לא קיימת פסיקה של בית המשפט העליון, ולמעט פסק דינו של השופט ביתן, גם לא מצאתי פסיקה של הערכאות הדיוניות בארץ. ההלכה הכללית לגבי השוואת פרטי לבוש, דווקא תומכת בהוכחת ההשוואה בדרך כלל באמצעות חוות דעת מומחה (ראה לעניין טביעות נעל את עמדתו של השופט עמית בע"פ 7939/10 **רומן זדורוב נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 23.12.2015], בסעיף 44 לפסק הדין, וראה גם את ע"פ 1620/10 **ניקולאי מצגורה נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 03.12.2013]).

8. בחינת המשפט המשווה מלמדת כי בתי המשפט אפשרו הגשת חוות דעת דיגיטליות לצורך הרשעת נאשמים. בחלק מהמקרים בית המשפט סמך את ההרשעה במפורש על חוות דעת המומחה בהשוואת פרטי הלבוש, ובחלק מהמקרים קובע בית המשפט, כי אינו נצרך לחוות הדעת, על אף ששמע את המומחה, שכן יכול להרשיע בהתאם להתרשמותו עצמו מנתוני ההשוואה. לפסיקה בנושא זה ראה באנגליה: *R. v. Coles*, [2018] EWCA Crim. 407. ראה בקנדה: *R. v. Kalle*, 2007 CanLII 1926 (ON SC); *R. v. Kalle*, 2007 CanLII 1926 (ON SC).

ראה בארצות הברית: *United States v. Mckreith*, 140 Fed. Appx. 112 (11th Cir. 2005), Cert. Denied 546 U.S. 1129 (2006); *United States v. Lightfoot*, 2001 U.S. App. LEXIS 5121 (4th Cir. 2001); *United States v. D'Ambrosio*, 9F. 3d 1554 (9th Cir. 1993); *State v. Ali*, 855 N.W. 2d 235 (2014).

9. אינני סבור אפוא כי יש לפסול את חוות הדעת הדיגיטלית כשלעצמה. עם זאת, עדיין על בית המשפט לבחון את חוות הדעת עצמה ואת ההשוואה המפורטת בה, כדי להתרשם, האם עוצמת הזיהוי מספיקה לצורך סיכוי סביר להרשעה. התשובה לטעמי במקרה זה לגבי האישומים 1 ו-2 הינה שלילית. ראשית אציין, כי עיון בסרטונים אינו מזהה את המשיב, וכך גם לא עדות המתלוננים. אשר לביגוד, לא ניתן לומר שעסקינן במקרה שלפני בזהוי פריטים ייחודיים המזהים את המשיב, דוגמת קרע במקום מיוחד בלבוש. מדובר בענייננו בזהוי סוגי בלבד, היינו, יתכנו אנשים רבים אחרים המשתמשים בפריטי לבוש דומים. אילו לראיה זו היו מצטרפות ראיות מסייעות נוספות ניתן היה אולי לצרף גם את חוות הדעת הדיגיטלית כתמיכה נוספת, אך להשתמש בראיה זו בלבד כמבססת סיכוי סביר להרשעה, לא ניתן.

10. אני דוחה בהקשר זה את טענת ב"כ המבקשת, כי ראיה זו מצטרפת ל"שיטת ביצוע" העבירות. הכלל לעניין זה, כפי שנקבע בפסיקה הוא, כי לצורך קביעת עדות שיטה כאשר מדובר למעשה בעדות יחידה לזיהוי של מבצע העבירה, נדרשת ראיה חזקה ומוצקה ביותר אשר מצביעה על מידה גבוהה ביותר של דמיון ומאפיינים ייחודיים (ראה: ע"פ 3731/12 מוחמד סווילם נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 11.11.2014]). העובדה כי בסרטונים נצפה גונב האופניים בכל המקרים רוכב על האופניים הגנובים ממקום לקיחתם, אינה מקיימת מבחן זה. אינני סבור גם כי העובדה שנמצאו לגבי המשיב ראיות לכאורה לגבי האישום השלישי, כדי ללמד על האירועים האחרים. מדובר באירועים נפרדים במקומות שונים ובתאריכים שונים, ואין בקיום ראיות לכאורה לגבי אישום אחד, כדי להעמיד ראיות לכאורה לגבי שאר האישומים.

11. בשלב זה ולאחר שכתבתי את נימוקי ההחלטה, הפנתה אותי הסנגורית המלומדת, לפסק דין של בית המשפט העליון שניתן אתמול בעניין ע"פ 3055/18 ג'אבר אבו רקיק נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 4.8.2020], שאף הוא תומך במסקנותי, שכן בית המשפט העליון סירב לקבוע זיהוי בהתבסס על סרטון מצלמות אבטחה בו לא ניתן בבירור לזהות את מבצע העבירה, כאשר לעניין השוואת פרטי לבוש, אמנם בית המשפט קבע שעניינם של אלה אמנם בדרך כלל למומחה, אך סירב ליתן משקל ממשי לראיה זו ולקביעות המומחה בעניינה, בהעדר סימנים ייחודיים לפרטי לבוש אלה.

12. סוף דבר, אני מקבל את עמדת המשיב, כי מתקיימות ראיות לכאורה לגבי האישום השלישי בלבד.

ניתנה היום, ט"ו אב תש"פ, 05 אוגוסט 2020, במעמד

עמוד 3

הצדדים: עו"ד ענבל זברו בשם המבקשת, המשיב בעצמו ובאת
כוחו עו"ד אוריאל בן מוחה - מוצפי.